

— неговото минало. Човѣкъ представя единицата. Ако не може да уравни миналото и бъдещето чрезъ настоящето, човѣкъ е изложенъ на голѣми мъчности и страдания. Значи, мъчението, адътъ е за човѣка, а не за растенията и за животнитѣ. Мъчнотиитѣ и страданията представятъ условия за развиване на човѣшкия умъ. Който мисли, лесно се справя съ мъчнотиитѣ и страданията.

Следователно, видите ли, че нѣкой човѣкъ се гнѣви, сърди, обезсърдчава, ще знаете, че въ дадения моментъ той не мисли. Щомъ се гнѣви и обезсърдчава, той е попадналъ или въ миналото, или въ бъдещето. Щомъ излѣзе отъ тия области и започне да мисли, обезсърдението изчезва. Който не мисли, той всѣкога преувеличава страданията си. Да мисли човѣкъ, че страда повече, отколкото сж страданията му въ сжщностъ, това значи, да допуска мисълта, че е онеправданъ. Никой никого не може да онеправдае. Или по-право: нѣма онеправданъ човѣкъ въ свѣта. Да допускате, че нѣкой може да ви онеправдае, това значи, да отричате сжществуването на разумността въ свѣта. Какъ можете да вѣрвате въ Бога, а сжщевременно да допускате, че нѣкой може да ви онеправдае и онещастливи? Ако допускате тѣзи противоречия въ себе си, това показва, че вѣрата ви не е истинска и живѣте въ неразуменъ свѣтъ.

Мнозина се оплакватъ отъ сждбата си, защото не мислятъ право. Когато започнатъ